

Martínek a sněhulák

Když se Martínek posadí v pokoji na židli u okna,
vidí na nádraží.

Ššš – odjíždějí vlaky z nádraží.

Ššš – přijíždějí vlaky na nádraží.

Jeden z vlaků řídí tatínek. Který vlak to jen řídí?

„To bych chtěl,“ povídá Martínek maminec, „řídit takovou lokomotivu.“

„Možná,“ říká maminka, „že se také vyučíš strojvůdcem a pak budeš opravdu řídit lokomotivu. Počkej, až budeš veliký.“

„A kdy budu veliký?“ ptá se Martínek.

„Až se ve škole naučíš číst, psát a počítat,“ řekne maminka, „až se naučíš všemu, čeho je třeba.“

„To pak budu tak veliký, jako jsi ty nebo tatínek?“ ptá se Martínek.

„Ano,“ řekne maminka, „vyrosteš a budeš tak veliký jako my.“

Druhý den padá sníh. Nádraží je celé bílé a vlaky mají bílé čepice.

Odpoledne stavějí děti před domem sněhuláka.

„Pojď, Martíku, stavět s námi!“ volá Vítek.

„Už jdu!“

Před domem je i Helenka i Karlík a Hanička. Válejí ve sněhu velikou kouli, aby se na ni nalepilo ještě více sněhu. Martínek jim pomůže sněhovou kouli dokutálet až k plotu. Na ni posadí Vítek s Karlíkem menší sněhovou kouli a to je bríško. Na ni ještě jednu sněhovou kouli a to je hlava. Ale tam už nedosáhl ani Vítek, ani Helenka, ani Hanička, ani Martínek. Tam dosáhl jen Karel. Je nejstarší a největší.

Ale byl to sněhulák! Jedna radost. Veliký a tlustý, místo očí dva uhlíky, místo nosu mrkvičku a na hlavě klobouk, vlastně ne, to nebyl klobouk, ale starý hrnec, který dala dětem Martínkova maminka.

Dobrý den, pane sněhuláku, jak se vám u nás líbí? Kdybych už byl tak veliký jako sněhulák, říká si Martínek, to by bylo něco! Pak bych už dosáhl na skříň. Pak bych se už učil strojvůdcem.

Ššš – přijíždějí vlaky na nádraží, ššš – odjíždějí vlaky z nádraží.

Ale Martínek je stále stejně veliký.

„Možná že ani nerostu,” povídá Martínek mamine.

„Rosteš, Martínu,” říká maminka, „ale pomalu; však se dočkáš.”

A Martínek se dívá na nádraží za oknem a zdá se mu, že se nedočká.

Na zahrádce u plotu stojí sněhulák, dívá se také k nádraží a na rameni mu sedí vrána.

Ale Martínek je stále stejně veliký.

Jednoho dne přijde Martínek na zahradu a vidí, že sněhulák ztratil klobouk. Starý hrnec leží na zemi. Martínek se podívá sněhulákově do tváře a řekne:

„Posadil bych ti hrnec zase na hlavu, ale jsem ještě malý.“

Sněhulák se usmívá, jako by říkal: „Zkus to, zkus to!“

Martínek zvedne hrnec, a že to zkusí. Postaví se na špičky a podívejme se – posadí sněhulákovi hrnec na hlavu.

Vrána na plotě se diví:

„Že nám ten Martínek vyrostl? Už dosáhne na velikého sněhuláka!“

Sněhulák se diví:

„Jak ten Martínek vyrostl! Když mě děti stavěly, musil mi hrnec na hlavu posadit Karel a ten už chodí do třetí třídy. Kdepak Martínek! Ani na bradu mi nedosáhl rukou.“

„Maminko, maminko, už jsem vyrostl, už budu chodit do školy, už dosáhnu velikému sněhulákovi na hlavu!“

Maminka se usmívá a jde k oknu:

„Jen se, Martínu, dobře podívej! Vždyť to už není veliký sněhulák, vždyť už je menší. Sluníčko svítilo a hřálo a sněhulák se rozechřívá, taje. Brzy bude po sněhulákovi a přijde zase jaro.“

„Tak jsem nevyrostl?“ mračí se Martínek. „A já se už těšil, že budu brzy řídit lokomotivu!“

„Teď přijde jaro,“ říká maminka, „zazelená se tráva, rozkvetou fialky, pak přijde léto, to se budeme spolu chodit koupat k řece a pak zase listí ze stromů opadá a to bude podzim. Až přijde zima, postavíš si nového sněhuláka. To už budeš, Martínu, zase větší. A po té nové zimě přijde zase jaro a zase léto a pak na podzim, pak už začne škola i pro tebe. A možná že opravdu jednou budeš řídit lokomotivu a já budu na tebe mávat z okna.“

Když Martínek přišel za několik dní na zahradu, už sněhuláka nenašel. Celý sněhulák roztál a zbyla z něho jenom kaluž vody. A přišlo jaro, tráva se zazelenala a přišlo léto a Martínek se chodil koupat k řece, právě tak, jak to maminka říkala.

A Martínek roste a roste. Už se nebojí, že nevyroste.

„Víš, jakou lokomotivu chci řídit?“ říká večer maminec, když se dívá z okna na nádraží. „Tu velikou černou, která vozí děti do hor.“
